

Господня молитва

Молитвата е разговор на човѣка съ Бога. Кѣмъ Бога се обръщаме съ молитва, защото Той е най-сигурниятъ закрилникъ и помощникъ. Само молитвата е срѣдство за изпросване Божията помощ. Колкото молитвата е по-искрена и по-усърдна, толкова полесно може да бжде чула отъ Бога. Исусъ ни е казалъ, че всѣко нѣщо, което попросимъ отъ Бога съ чисто сърдце и силна вѣра, стига да е съгласно съ Неговата воля, ще ни бжде дадено. Нѣщо повече. Той ни е научилъ на една молитва, която ние наричаме „Молитва Господня“. Тя е записана въ Евангелието така:

„Отче нашъ, Който си на небесата! Да се свети Твое то име; да дойде Твое то царство; да бжде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята: насъщния ни хлѣбъ дай ни днесъ; и проти намъ дълговетъ ни, както и ние прощаваме на длъжниците си; и не въведи насъ въ изкушение, но избави насъ отъ лукавия“.

Молитвата Господня се раздѣля, отъ запетайки и точици, на 7 части.

1. **Отче нашъ, Който си на небесата.** Нашъ небесенъ Отецъ ние наричаме Бога, защото Той ни е създалъ и, като баща се грижи за насъ.

2. **Да се свети името Ти.** Ние молимъ Бога, Той да ни помогне да живѣемъ свето, да го произнасяме съ благоговѣние и не Го сквернимъ съ лошия си животъ и лоши дѣла.

3. **Да дойде царството Ти.**

Съ това ние молимъ Бога, Той да царствува въ нашата душа и въ душитѣ на всички хора. Когато живѣемъ произволно и слушаеме дявола, надъ насъ царува дяволътъ. Когато слушаеме Бога, въ душитѣ ни царствува Богъ. Ние молимъ Бога същевременно, Богъ да царствува и въ душитѣ на всички хора, защото гдето царува Богъ, тамъ нѣма ни зло, ни вражда, а има любовъ, съгласие, миръ.

4. **Да бжде Твоята воля,** както на небето, така и на земята. Молимъ Бога да ни дари смирение и покорностъ, да приемаме всичко, което Той благоволява да ни изпрати. Богъ знае отъ що ние имаме нужда и кое би било за наша полза, за да ни го даде, когато Му се молимъ, съгласно Неговата воля.

5. **Дай ни днесъ насъщния хлѣбъ.** Това значи, че измолваме отъ Него необходимото да преживѣемъ днешния день. Христосъ ни учи да си измолваме само необходимото за всѣки отдѣленъ день, за да можемъ да държимъ постоянна духовна връзка съ Него. Всѣки день да Му се молимъ, и всѣки день на Него да се надѣваме, отъ Него да очакваме.

6. **И прости ни дълговетъ (грѣховетъ),** както и ние прощаваме на нашитѣ длъжници. Длъжни сме да прощаваме на всички, които ни сж обидили, които ни сж сторили нѣкое зло. Самъ Христосъ е обяснилъ: „Ако вие простите на другитѣ съгрѣшенията имъ, то и вашия

Св. ап. Павелъ ни поучава.

„Братя, вие сте тѣло Христово, а по отдѣлно — членове. И отъ васъ Богъ постави въ църквата първо апостоли, второ пророци, трето учители; после такива, които иматъ сили чудотворни и дарби за лѣкуване; следъ това за съжители, управници и такива, които да говорятъ разни езици. Нима всички сж апостоли? Всички ли

Апостолъ Павелъ говори предъ царъ Агрипа.

сж пророци? Нима всички сж учители? Всички ли сж чудотворци? Всички ли иматъ дарби да лѣкуватъ? Всички ли говорятъ

Отецъ Небесенъ ще прости вашитѣ. А ако не сторите това, то и вашия Небесенъ Отецъ нѣма да прости вашитѣ.

7. И не ни въвеждай въ изкушение, но ни избави отъ лукавия. Богъ да ни пази отъ лукавия духъ (дявола) и отъ лошитѣ хора да не ни прилѣгватъ и въвеждатъ въ грѣхъ. Да ни избавя отъ всѣко бедствие и всѣко душевно и тѣлесно зло.

Ето какво изпросваме отъ Бога съ тази Евангелска молитва.

Има още и много други молитви, оставени отъ Св. Божии Угодници. Но човѣкъ, и безъ да знае наизустъ молитви, може да се моли Богу съ свои думи всѣко време, кждето и да се намира. Даже, ако той само въздъхне въ себе, всрѣдъ най-силната си работа, и тогава Богъ ще го чуе, стига тази въздишка да е отъ сърдце — искренна.

Богъ чува не само всѣка молитва, но и всѣка въздишка на човѣшката душа.

Изъ „Азбуката на вѣрата“.

езици? Всички ли сж тѣлкуватели? Показвайте ревностъ за по-добри дарби, и азъ ще ви покажа пжть още по-превъзходенъ. Да говорятъ всички езици човѣшки и дори ангелски, щомъ любовъ нѣмамъ, ще бжда медъ, що звѣнти, или кимвалъ, що звека. Да имамъ пророчески даръ и да знамъ всички тайни, да имамъ пълно знание за всички нѣща и такава силна вѣра, че да мога и планини да премѣ-

стямъ, — щомъ любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ. И да раздамъ всичкия си имотъ, да предамъ и тѣлото си на изгаряне, — щомъ любовъ нѣмамъ, нищо ме не ползува. Любовта е дълготърпелива, пълна съ благодетъ, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордѣе, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина; всичко извинява, на всичко вѣрва, на всичко се надѣва, всичко претърпѣва. Любовта никога не отпада...“

гр Варна

Преписалъ отъ посланието му: Д. Ивановъ — уч. II кл.

Римлянката Марчела

(повестъ).

I.

Край на пжтешествието.

Корабътъ плуваше по бистритѣ и тихи води на Срѣдиземно море. Горещото пладнешко слънце изсипваше потоци огнени лъчи къмъ земя и море и всичко живо се бѣ притаило на сѣнка. Робитѣ-гребци едва продължаваха своята монотонна пѣсенъ.

На предната частъ на кораба седѣше единъ младежъ. Той бѣ вперилъ очи въ едва забележимия се, далечъ въ хоризонта, брѣгъ.

Нѣкой тихо се доближи отзаде му и нѣчия нѣжна ржка се хлъзна по лицето му. Младежътъ се обърна и като видѣ изправената

задъ него девойка, усмихна се и кимна съ глава къмъ хоризонта.

Девойката седна до него и се загледа въ далечината.

— Гледай, братко, вижда се вече брѣгътъ! Скоро ще стигнемъ въ Римъ.

— А толкова ли искашъ да видишъ Римъ, сестро? Азъ съ радостъ бихъ продължилъ плуването си изъ широкия океанъ, отколкото да отида въ Римъ.

— Та ние имаме тамъ близки. Не искашъ ли да ги видишъ? Тамъ сж чичо и леля съ децата си — нашитѣ първи братовчеди.

Ако не се лъжа, Марчела е най-големата отъ тѣхъ.

— Имаха и по-големъ синъ, но той падна въ боеветъ. Чичо се е отказалъ вече отъ воюване и се е отдалъ на лозарство, а леля е тъй тиха и мълчалива, че едва се забелязва съществуването ѝ въ кжши.

— Значи, обратно на мама. Ахъ, какъ искамъ да видя Марчела!

— Затова ли си облѣкла най-скжпитѣ си дрехи, Евдора? Напротивъ, Марчела се би зарадвала, ако ѝ поднесешъ нѣкоя хубава книга, отколкото такива женски труфила и дребули.

Въ това време до тѣхъ се доближи стопанинътъ на кораба и най-почтително имъ съобщи, че вече приближаватъ и той е готовъ да имъ посочи кжщата на Маркъ

лозаря въ Римъ.

— Тамъ сега, — каза той, — започватъ голѣми тържества по случай завръщането на императора. Пленници и роби ще се сражаватъ въ Колизея. Маркъ живѣе близо до града и вие често ще можете да посещавате тия тържества. Но знаете ли, че Маркъ и цѣлото му семейство сж приели християнството? А християнитѣ сж опасни хора. Тѣ се подиграватъ на боговетъ и се кланятъ на учения Човѣкъ отъ Галилея, който билъ разпнатъ на кръстъ, защото искалъ да стане царъ.

— Зная, — сърдито отвърна Филипъ. — Въ Гърция броятъ на християнитѣ се постепенно увеличава, а въ Римъ тѣ били много повече. Пжкъ и така да е, ще по-диримъ други познати и роднини.